

[Lykketoft]

Det er et af disse fjendebilleder, man kan pudse, det er en af de vrangforestillinger, man kan dyrke, men det kan kun lade sig gøre, hvis man konsekvent lader være med at sætte sig ind i, hvad Socialdemokratiet faktisk siger og faktisk gør. Realiteten er, at oppositionen viser langt større omsorg for statens finanser end regeringen. Det er os, der siger, at pengene skal tjenes, før de kan deles ud. Det er os, der vil værne om velfærdssamfundets indtægtskilder.

Venstre og De Konservative slår om sig med utroværdige løfter om skattelettelse, og de lader samtidig portene stå vidt åbne for dem, der vil lave snyd, og for dem, der vil omgå skatte-lovgivningen. De siger, at pengene på en eller anden måde kommer af sig selv. Vi siger af bitter erfaring, at det gør de ikke.

Hvis de gyldne løfter skal indfries, og hvis man lader indtægtsgrundlaget smuldre, så er næste fase brugerbetaling, så er næste fase nye nedskæringer i service og beskæftigelse i den offentlige sektor på områder, som er vigtige for meget store grupper af den danske befolkning og ikke de stærkeste. Som Storm Petersen så rigtigt har sagt det: »Intet kommer af intet undtagen lommeuld.« Det gælder også skattelettelse.

Vi stiller fra Socialdemokratiets side ikke forslag om generelle forbedringer af overførselsindkomsterne. Det gør vi ikke, selv om vi kan se mange gode formål, som det kunne være sympatisk at tilgodese. Vi lover ikke forbedringer. Vi lover til gengæld, at vi vil være det sikre værn mod forringelser for de mennesker, der har brug for fællesskab.

Vi siger ikke, at der er penge til generelle skattelettelse til aktieselskaber eller ejendomsbesiddere, sådan som de borgerlige foreslår, men vi vil gerne hjælpe de virksomheder, der målrettet vil være med til at sikre udvikling, målrettet vil være med til at sikre øget beskæftigelse. Og vi vil gerne hjælpe de boligejere, hvis familieøkonomi er truet af gældsbyrden og de ændrede konjunkturer.

Jeg kan forsikre om, at Socialdemokratiet også siden hen i regeringsposition vil fastholde denne meget stramme kurs. Ingen ufinansierede skattelettelse, ingen generelle løft i udgiftsniveauet, men en målrettet indsats for at fremme beskæftigelsen, for at øge skattegrundlaget. Det er den eneste realistiske vej til, at forsørgerbyrden kan blive mindre for dem, der arbejder,

og til, at skatteprocenterne kan blive lavere, og vore resterende ændringsforslag til finansloven afspejler meget præcist denne kurs.

I forhold til stemmeaftalen mellem de fem partier ville vore ændringsforslag umiddelbart betyde merudgifter på 1,09 mia. kr., hvoraf små 0,4 mia. kr. dækkes ved at holde AUD-bidraget uændret. Det betyder, at i forhold til regeringens magiske udgiftsloft er der tale om en overskridelse på 0,7 mia. kr. eller under 1/3 pct.

Men det er ikke engang hele sandheden, for vi har ligesom De Radikale ønsket forhandlinger i forligspartiernes kreds om besparelser på 300 mio. kr. på forsvaret, fordi vi mener, at selv i en urolig verden kan de positive ændringer, der er sket i Centraleuropa, i 1991 godt begrunde, at man sparer et par procent på militærbudgettet.

Hertil kommer i øvrigt, at hele merudgiften reelt, hvis man vedtog Socialdemokratiets ændringsforslag, finansieres af den merindtægt, der kommer fra at sørge for en effektiv skattekontrol.

Derfor ville den samlede virkning af de socialdemokratiske ændringsforslag ikke være en forværring af statens finanser, men en markant forbedring, også fordi udgifterne ville falde, fordi flere mennesker ville komme i arbejde.

Sandheden er i øvrigt også, at det med, at regeringen vil overholde sit udgiftsloft, er mere fup, end det er flot, sådan som statsministeren vist udtalte i går at det var.

Udgiftsloftet er en ballon, som finansministerens meget dygtige regnemennesker med de fornødne politiske direktiver kan blæse op eller lukke luft ud af. På mirakuløs vis kommer tallet altid til at passe med de aftaler, finansministeren indgår. Man ændrer bare lidt på forudsætningerne, nye konjunkturskøn, nye tekniske korrektioner, og hvad det nu ellers hedder. Det er et privilegium for finansministre, som de kan bruge mere eller mindre uhæmmet, og den nuværende holder sig bestemt ikke tilbage.

Det hele bygger også på den myte, at de udgifter, der afholdes, uanset deres formål er skadelige, medens de samme penge brugt til at nedsætte indtægter er noget godt.

Socialdemokratiets ændringsforslag til denne finanslov drejer sig for 800 mio. kr.s vedkommende om en målrettet erhvervspolitisk indsats, om en øget bygge- og anlægsaktivitet og om arbejdsmarkeds- og uddannelsespoliti-